

Sy-li spěwał,
Pijnje džělat,
Sirowja ée
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmans
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée.

Sserbiske njeđželske lopjeno.

W Budyschinje, 4. novembra 1923.

Wudawa po łóždu robotu w Smolerjez knihiczišcežetni a płaczi na měřaz 34 000 000 hr.

23. njeđžela po swj. Trojicy.

Agrippa pak džěše k Pawolej: **Mało je trěba, dha by mje narěčzał, so bych křesćijan był.** (Jap. skutki 26, 20.)

Hizom dvě lěče dołho ředžěše japoschtol Pawol jaty džěžany w Cesareji. Na městno dotalscheho bohota Felixa běšče jako naplědnik Porzius Festus stupik, drje kruty a burowy muž, ale tola sprawnj Romski po starym waschnju. Wóřny hizom jatemu japoschtolkej štadnosć dawa, řo pschecziwo židowskim škoržbam samolwicž. Wulka a wažna to hodžina w japoschtolim žiwjenju, řaž w stawisnach Božeho kralestwa, hdnž řmėđžěše tamle wobřwėdžicž wo wěře ja řwojeho řnjěša Jesom řhrysta. Šsamo kral Agrippa a Bernice, jeho mandželka, běščaj w tamnej šhromadžisnje pschitonnaj. Žimaj džyřšče řestus, kotrehož přeni křóć wopytařčaj, wěřče ř tym wofebite řabatwjenje posticzič, řo řimaj tamneho řlawneho jateho pschėdštaji. Pschėd tajkimi wofobnymi a nahladnymi pošlucharjami drje Pawol njeběšče řenje porěčzał. Jowle řo wo nim řnjěšowě řlowo dopjelni (Jap. řt. 9, 15): „wón budže moje mjeno přjódřnjěšć póhanam a kralam“. Šmužiti a njebojasny řteji Pawol pschėd řwojimi řudnikami, drje blėdy a po čžele wofłabjenty, ale ře řwėčžatymaj woczomaj a ř wulkej wjėřkofosćžu we wutrobje, řo řmė jowle řa řwojeho řnjěša wustupowacž. řař powėda ře řwojeho řiwjenja. řař ře řwojeho Šbóžnika namakal a řař bu wón — přjedawřšči pschėščėřař — řa japoschtola a řwėdla teho řnjěša powołany.

Jeho řlowa njewostacy bjes řacžisćėřa. řež řestus řo njemőže temu čžisće wutwjeć, runjež jemu, řchtož Pawol řėčži, řaž řuř řwėř wostanje; řaj, wón řo jeho řhrobłofėře deřć wob-

džiwacž njemőže a řaji: „řlasniř řo, řawolje, twoje wulke namulnjenje pschisnje ře čže ř blasnosćži, ty řy drje řprawnj, pobožny a mudry muž, ale řam wjazy prawje njewěřč, řchto řėčžisč. Šsy řschepjaty řorłiwž.“

Šdyž džěňša přėdar Bože řlowo wo řrėchu a řnadže, wo njeřjėřach a wėčžnosćži, wumožěnju a wodacžu řwėřej pschiptowjeda, — řař řo wo nim řusto řudži? řař, řaž bychu to wřcho wėřž byle, řiž řo do naščeho čžaka wjazy njehodža; přėdarřka řėčžiwosć řo řnano řhwal, ale mała wostanje řicžba řch, řiž woprowdže do jeho řlowa wěřja; wulki džel to džěňša pak řaž řestus řa řlasnosć džėři.

Na to pak mőžemy ř japoschtolom jenož wotmořtwicž: „řa řo njeřlasnj, ale řa řėčžu prawe a mudre řlowa.“ řřėdar njeřodži wo řhwalbu pošlucharjow, ale wo řich duřchow řbóžnosć; wón čže řwėdžicž wo wėčžnych wėřnosćčach, řiž niřdy njėřestaryja; jowle řo njėjedna wo čžłowjėřke řachodne abo wumyřlene wėřž, ale wo woprowdžite podawři Božeho kralestwa. řaposchtoljo a wocžobniřž řo wuřnawachu: řchtož řmy řhřšcheli a widželi, wo tym řhřbimj přėdowacž a řėččėč. řchtož mőže wőždy wėřjazy wuřnaje jako řiwu mőž a woprowdžiti wėřnosć wo řwojym řiwjenju w dobrých řaž řubjěnych čžakach našhonicž, wo tym čže Boži řwėdł a řobudžėlacž w Božej winiřž druhim řobupucžowarjam džėlicž a wotėdawacž. ř to čžini wón ř dobrym řwėdčimřjom, dořelž wė a ře řam našhonił: řa řo njeřlasnj, ale řėčžu prawe a mudre řlowa, řiž płacža do wřčėje wėčžnosćė.

řař běšče řestus řawola wotpořasal; a po tym řo japoschtol na krala Agrippa řa wobrocži. řhřoble řo jeho woprasčja: řwėřisč, kralo Agrippa, tym prophetam? řwėř, řo wėřisč! řy

ky žid. Jako taji dyrbich profetam wěřic. A hdyž klubje-
njam a profetam wěřich, potom dyrbich tež do Khrystuša wě-
ric, kiž je tamne profetiše klubjenja dopjelni. Jako spratny
muž njemóžesch hinaš, ale dyrbich do ewangelijona wěřic. —
Ważny wotomik! Što budže kral wotmošwic? Šak budže šo
rošbudžic? Pawol předowanje je jeho šwědomnje wubudžilo,
jeho wutrobu pschimalo, a nimale pschewědžilo.

O kralo Agrippa, nětkole šo jedna wo wěczne šbože twojeje
dušce. Nješthomdž tuteje hnadneje hodžiny, kotraž w twójim
žiwjenju šnadž ženje šako njepšchindže. Mała kroczel hiščeje a
ty šy na prawym puczu do njebješ; dženy masch šo rošbudžic a
Bóh je cži lohka cžinił, to jene, štož je nusne ša wěcznu šbož-
nosć, šej wolicz a pschikwójic. Ale Agrippas tutu rošbudžazu
kroczel njecžini. We šwójich šmutskownych wustojščach ničžo
lěpšeho prajicž njewě: Mała je trjeba, dha by nje narěčal, šo
bych šchescžijan byl. Šrudny a hlubofo hnujazy napohlad, hdyž
cžlowjek we strachu žiwjenja pomozny powjas, kiž šo jemu po-
šlicži a kotrehož je hižam šo pschimal, šako š rukow pschecži! Abo
hdyž šo šodž bliško wotpocznuemu pschistawej na dompuczu hiščeje
ponórit. Nimale wufhowany a tola šhubjeny!

Nimale šchescžijan, poloježnaty wěczazy šo kaž Agrippas
ženje dospotnje ša teho šnješa njerošbudži, ale taš na pol pucža
štejo wostanje a to je jeho njeshožo ša cžas a wěcznosć.

Chžemy šo pruhowacž: šym ja hižom dospotny a žyly šche-
scžijan, kiž je šo cžisće rošbudžil ša šwojeho šnješa. Šak někotre-
mužkuli móžesch pschiwotacž: ja wěm, šo wěřich! A tola šej
njeshwěřich, staremu cžlowjekemu hrěšnemu wafchnju šo wot-
rjez, njemóžesch starých cželnych rječasow wotbucž, dofelž š temu
praweje šplneje wole njenamašach w šebi! Šak štonašch: ja
bych rady wěřil, ale njemóžu!

Lohko to wěšče nišomu njepadnje. Ale, Bóh šam dawa
š temu móž, jeli šo dobreje wole šy a jeho ša pomozniša prošsch.

Šestus, Agrippas, Pawol — ššo šastupjerjo wšchelatornych
šteinšchecžow pschecžiwu šchryštušej. Šon jedyn jeho kručje wot-
pofašuje, šon drugi šo pravje rošbudžicž njemóžesche a šon šfecži
šhroble a wješole ša njeho wustupuje. Ša kažim šteinšchecžu šte-
jšch ty, luby cžitarjo? Bóh daj, šo móžesch prajicž: Ša wěm,
do šoho wěrju a šym psches šchryšta krawone rany šon prawy
grunt nětko namašal. Šamjen.

Šmy my hotowi?

Šched 9 lětami, wotoko šermušče 1914, šo nadžijachmy,
— abo prajmy lěpje, šo nadžijesche wulki džěl našeho luda, —
šo wójniška nuša, kotraž bě naš potrechila, jako pschenžu še šer-
mušchym tyšanam šašchewachmy, nimo, hdyž hody tu, šo š lětom
1914 tež wójniška nuša nima. A šako šermušča, po 9 lětach, dže-
wječž dolhich lětach, a nuša njeje pscheco hiščeje nimo, ně. wjetšcha
je, hoberšla je, šaduschaza je. A tutu šermušču nima ničto, tež
šon najmjenšchi džěl luda niz, teje nadžije, šo š hodam to hinaš,
a šo š lětom 23 „wšcha nuša šwój šonž ma“. Šermušchny šwoje-
džen šaš nam ta wěštošć, šo to hórje hiščeje.

Hórje hiščeje, a nětko hižo telko šadwelowazych! Šmy my
to hotowi ša to, štož pschindže, šo njebychmy my tež byli nama-
šani nješ šadwelowazymi, moršotazymi? Šmy my hotowi taš,
šo šo wopofašamy jako šchescženjo, to reka šchryštušomi? —
Šórje hiščeje a nětkole hižo telko šawutlazych, hlodu mrějazych!
Šmy my to hotowi ša to, štož pschindže, ša to, šo pschindu
tradazy š nam a pytaja pomoz, ša to, šo my džemy na pomoz,
wjedžo, šo to nuša tam a tam? Šmy my hotowi ša to, šo šnadž

Kerlusch se „šerbšich Špěwaršich“.*)

Nět wjeselće so, křescenjo!
My chcemy wšitey špěwač
skutk Knjeza Boha našeho
so jeho hnadže džiwač:
što Bóh sam wažil na nas je,
kak wulcywjele mišoe
je hubjenym nam spožčil.

2. Ja zleho ducha wotročk bēch
a wbohi smjerčo jaty;
mjedřeješe wšak stajnje hrēch,
pod Boži hnēw bēch daty;
ja přeco hlubje zapadnych
a ze zleho tak njestarych;
mje hrēch bē wšudžom wob-
[dal.]

3. Wšē skutki ničo njepłača,
wšo darmo z nimi bēše;
sej wola dobre nježada
a na zle jeno džēše;
mje hrēch najhórje tyšeše,
smjerč we mni khudym
[knježeše,
ja k heli dyrbjach padnyč.]

4. Duž Bohu žel wot wěčnosće
wšej' mojej' nuzy bēše,
so dopomniwši smilnosće
mi lubje pomhač cheyše;
wón swoju wótenu wutrobu
mi hubjenemu wotamknu,
najlěpše na mnje waži.

5. Wón džēše k swojom' Syne-
Čas žada moju hnadu, [wi:
dži na zemju, mój najlubši,
daj khudym zbóžnu radu,
jim pomhaj z hrēšnej' stysk-
[nosće,
wjedž jich ze smjertnej' hór-
[kosće,
zo z tobu žiwi budža!]

6. Syn Wótcewi bē poslušny,
sem na zemju džē přińdže
přez čistu knježnu podjaty,
hrēch njebē we nim niđže;
móc bójsku wólne potaji
we khudej člowskej šlabosći,
hdyž čerta cheyše jimač.

7. Wón džēše ke mni: Džerž
[so mje,
či nētk so dyrbi radžič!
Ja wšón so podam za tebe,
chcu na swój klin čē sadžič;
hlej! ja sym twój a ty sy mój,
hdžež ja sym, tam ty ke mni
[pój!]

— Što móže naju džēlič?!

8. Mi rozleč dyrbja moju krej
a žiwjenje mi rubič.
Wšo to stajkswojom' zbožusej
a daj to sebi lubič!
Šmjerč wozmje moje žiwjenje,
ja wozmu twoje hrēchi wšē,
— tak ty sy zbóžnosć dobył.

9. Ja k Wótcewi štpju do
[njebjes,
wšak ze swěta mam čahnyč;
tam ja byč twój chcu bñadny
[Knjez,
Duch na tebe ma panyč,
kiž tebe budže troštowač
a wučič čē mje prawje znač
a do wšej' prawdy wodžič.]

10. Štož činił sym a wučil ja,
to činič maš a wučič,
zo do Božeho kralestwa
moht wjesoly by nutř hič. —
So hladaš swětnych wustaw-
[kow
a džerž so mojih přikaznjow!
— to poručam ja tebi.]

*) — hndom 1. cžiklo — je šarym jadrom, po šorme je něšto po-
rjedženy a w nowem šabarče — jako pofaša. Šžo wšchal psched nēt dwěmaj
lětomaj je w „Ššerbš. Now.“ (hl. lētnił 80, cžo. 229, 4. X. 1921) „šaik“
š wobšchěrny nastawom: „Nowy wudawk „Šerbšk. Špěwarškich“ —
wážna naležnosć cyleho šerbškeho naroda!“ — šo wjazorych
šwojich a wšchelatic pschecžow a potiwow wšpovjedal.

— Šo nich nēch tu podvišany w běhu najpřednj tohole (4.) šchwórcžlěta
šon a tamny šerlusch — šžžela tež škróčženy po wobšahu a wobmjeowany po
wopšchijecžu — podawam jako pofašu, šak šebi „wážnu naležnosć“ ja
wuwjedžomnu (wuwjedliwu) mššlu.

Šašchi lubi Ššerbjo čžyli, prošču, š tomu šwoje nahladny, mēnjenja,
pschecža atd. porjadnje a pišomnje pod naviškom: Nowy wudaw
šerbš. Špěwarškich — do Ššmolerjez šnihašnje w Budyščinje ša-
podawacž, šo je šejnajemy a nawutnjemy pēlnje wobšedžbowacž!

Nowy wudaw š nušny a to škerje lěpje, dofelž je hiščeje (abo hižo)
jeno šna dñna ličžba ekšemplarow šerbš. Špěwarškich na škladže a na pschedaš!

Šarač emr. W. Urban w Šhroštawje

— jako towaršich š „wubjerla ša nowy wudaw šerbš. Špěwarškich“

tež my šami, njech tež nětkole šastarani š žyrobny a žiwnošćju,
pschindžemy do nušy a tradanja? Šmy my hotowi, byč a wo-
štacž šchescžijenjo a w tutym cžaku bēdženjom wobštacž jako šche-
scžijenjo, kiž šwěrnny šwojemu šnješej a mišhtrej? —

Ššibka tyšanža njebudže tebi šladžecž — a tež njedyrbi! —
njedawacž-li darujo a pschedawajo tym, kiž šu potrebni, kiž šebi
njemóža ani kuška šucheho šhlēba šupicž wot teho, štož ty maš!
Šo bychmy my wšchitzy tola wjedželi, šelko nušy a tyšchnosće to
w kraju kuška wšchēdneho šhlēba dla, a to pola šašchich, šotšž to
nješku je šwojej winu šawinowali, šotšž šu wšcho, štož dyrbja-
ču a móžachu, cžiniłi, šak derje abo šak hubjenje šaš ty, kiž ty

knadž jědže a picža mašč do hšteje wole! Wěšč, t ežomu jo mašč? So by ho wopokajalo, sčto by a na čim čji by s tobu, kotřiž by nětkole po Jesuřowym słowje twoji najbližaji!

Sčto pomha pomoz, hdyž je tón, komuž pomhacž chzešč, morny, hdyž je sadwělowač, njenamačawšchi kšesčezjianskeje wutrobny, hdyž je sawutlil, njenamačawšchi kšesčezjianskeju rukow, kotřejž pobudželitej! To rěka: Pomhajmy hnydom! Sčtož hnydom pomha, dwójžny pomha! Mochlo to lohžny pscheposdže hčez!

Nasch lud a kraj je nětkole jena wulka wolanza a jeje wolanje nje rěka: Na pomoz! Na pomoz! A to najstřisnišče wolanje nje pschindže t tomu hiščezje mot tych, kiž hubu sčěroko woczineja, wono pschindže s wutrobny tych, kotřymž ext knadž mjelczi, dofelž ho hanibuja, dofelž ho, strachuja. Esmy my hotowi pomhacž, kóždy s tym hwojim a po hwojim? So to bychmy byli hotowi! A niz jeno to! So to bychmy hižo pomhali! Wonno mochlo lohžny pscheposdže hčez!

Pscheposdže!! To střiskapolne słowo ja teho, kotřnj pomcz trjebasche a njedosta! Pscheposdže! to pač tež střiskapolne słowo ja teho, kotřnj móžesche pomhacž a — nje pomhaische: — Pscheposdže! to střiskapolne słowo ja to hčezje a bėdženje tuteho žiwjenja! Pscheposdže! to střiskapolne słowo ja to pohlednje, to knajertne bėdženje!

Tuž! Esmy my hotowi, pomhacž, pomhacž druhim, pomhacž hami hčez?!

Zyrkej a stat.

Synoda sakskeje zyrkwe seńdže ho w druhej položny novembra. Sáč knadž to ja wšchelate potom hižo pscheposdže njebudže pschi položanju a rostrowanju, kajkež to w tu chwilu je! —

Sčtož ho to nětkole w nowinach psche wo nusy sakschich sarskich domow, je wulžny frudžaze. Esamo piškajo khodža po pschenju w kuřodnych Čzechach kaž w dawnych čžafach mēra pola naž „böhm'sche Bettelmusikanten“. Wulžny frudžaze to, a čzeja to wina? Wina wyschnosče žyle wěšče, ale niz jenož a knadž tež niz najprjedy, wina zyrkwe to a wořadow a wina wořadnych! Sdyž stat sapowědži hčedki a hdyž zyrkej, to rěka sarsadnistwo zyrkwe, frótkowidžaze a komdžaze, dyrhje-li jenotliwi, wořadni, wořadny ja to ho staracž, so ho wšchudžom porjadne zyrkwine a nabožne žiwjenje sčžerži a so duschepastyr dale skutkuje. Sdyž t tomu njedobahaja dohody se zyrkwineho samoženja a s dawkow, ma kšesčezjianska lubosč tu chwilu hinač pomhacž a telko swjesč, so ho wořadne žiwjenje smóžni. Sdžež ho to nje statwa, hčezrunje mjes wořadnymi hčódkow a samoženja dosč, tam njeje taika wořada t wořarowanju, pschetož hižo to mjeno „kšesčezjianska“ je pschewjele sa nju. A tuto pruhowanje, kotřej hižo na tač někotru wořadu — niz jeno Sakskeje — pschisčlo, pschindže hiščezje na jich wjazny, jeli so naž wšchitko njemoli — a ho pokaze, hčez „kšesčezjianske“ wořadny mamy a „kšesčezjianskich“ wořadnych a hčez nasche zyrkwine wobstejnoscze hódne by, pschětracž tutón čžaf hčudženjow a pruhowanjow a wobstacž. Tam to wobsteja, hčez nejku jenož pohucharjo ewangelija, ale tež čžinjerjo. Sdžež to nejku, tam — tač praji słowo Bože hama — ho sjebaju hami! — A kaž to s tutym pruhowanjom wěry a wěryazny, zyrkwe a wořadnych, tač to dozyla s pruhowanjom luda a ludži a kraja. Čzežto to hižo a čzežicho hiščezje! Dač swěrimy hčez to wobstacž a wostacž — hjes wěry, hjes Boha? Sa lěto 23 wěščeža teho čzežkeho mnoho hčez do sapočatka lěta 24! Słódbu nam pschepowědženy a hižo ho khlapa s ruky kšezowza wo durje a wrota, a mrěče čłowjekow tu hižo je! To wšcho, dofelž wotemrěchu čłowjekow, haj ludy wěry, žiweje wěry do žiweho Bohu! Dač

mochlo to potom hinač hčez! Tuž hladajmy ho, prjedy hčez pscheposdže! Abo je hižo pscheposdže? Pscheposdže tehodla, dofelž nje bėchmy čžinjerjo Božeho słowa, tež knadž niz wjazny pohucharjo. Bože słowo a tu žitwa wěrna wěra wostanje! Wokoło słowa Božeho budža ho hromadžowacž we žiweje wěry čzi, kiž s nej by, a hčyrnjež to bylo na hiščezje wjetřich hromadach rospadankow sarsdženeho čžaf mēra, pokoj a tač mjenowaneho sboža! Sčto budže mjes nimi?

Wjes Boha na hčezje.

(Potracžowanje.)

Popoldny, jako slót t wodže čžerjesche, by pschisčle žony hribny phtacž; jim wupowjeda, sčto bė ho stačlo.

„Martinko!“ džesche stara Gudzowa. „To je bylo žyle tač, kaž w Sswjatyh Piřmjeh steji wo pastyrju, kotřnj mējesche sto wozow a bė jenu shubil, kač je wostajil te 90 w pusčzinje a sčto phtacž shubjenu.“

„A je ju namakač.“

„Je ju namakač! Je ju wsač na ranjeni a ju domoj donješt a ho tač na tym radowač, so je kuřodow swokač, so bych ho s nim wježelili.“

To ho Martinkej lubjesche. „A sčto je to tón pastyr byč? A hčez je byč?“

„To ja njewēm! Snes Khrystuž je to ras hwojim wuczomnikam powjedač.“

„A sčto to bė, tutón Snes Khrystuž?“

„Ale Martinko!“ sasmjachu ho druhe žony. „Ssy ty pač hlupy!“

„Njehańče jeho!“ saktowasche Gudzowa. „Shuduscht ni ma nikoho, kotřnj by jemu to rosprawjil a do schule tež njeje khodžil. — Tač, Khrystuž je Ssyn Boži! — Ale džimy nět dale!“ —

Žony by woteschle. Sólz hčez na to njemyhlesche, so by ho jemu wuřmjale; wježelische ho, so bė sažo něsčto wo Bosh shonil, so ma Bóh tež Ssyna a so jemu rěkaju Jesuž Khrystuž. „Jesuž“ je ho Martinkej lěpje lubilo. Tutón Jesuž bė wěšče tež pastyr; knadž mējesche do žyla hama tamne sto wozow! No, hdyž maja tam, hčez pschewywa, tež pastwischža, maja tam tež wěšče holu, a tuž dyrbi tam to wěšče tež jara rjenje hčez!

Duzny domoj Martinko husečischo t njebjekam pohladny.

„Ssnadž tam tež runje s pastwy čžerja a knadž tež runje Boži Ssyn Jesuž! Wón je jenož wo wozach rěčal. tuž tež wěšče jenož wozny pašt! Sáč mje wón widži? Wumrěč byč rad, byč-li wjedžal, so mje wosmje sa pastyrja. Wohladač byč tač skoro, kač tam je!“

Najajtra wotucži Martinko wježoty kaž ženje. Wumy ho, sečža ho a swobleka ho porjadnišcho hčez hewač. Sako bėchu jemu pohlednju krowu, Dótkowu „Wělinu“ s hčóžze wuhnali, woprascha ho nadobo Dótkowu: „Čzetka prosčhu waž pēknie, widži Bóh wšchitko, sčtož čžinimy?“

Žoni sacžmi ho wobliczo; bė ho runje s mužom wadžila, a muž bė ju nabil.

„Wěšče widži, hčuzo!“ šorbota njemdra. „A hdyž ludžesč sčeho skucžicž, khlósta tebe!“

„Ja nješkucžu sčeho, čzetka!“ hłubi hólz. „S Panom Bohom!“ (Tač strowi Sskowal: „S Bohom Snesom!“)

„Khodž s Bohom!“ (Tač strowi Sskowal sažo!)

„A čzetka!“ wobracži ho Martinko hiščezje ras, „widži naž tež jeho Ssyn?“

„Jeho Syn?“

„Jesuf!“

„Kajes Khrystuf? No zyle wescze! — Me netk bez!“

Martinko je schol, ale duzy je so jemu sdało, jako bychtaj to hromadze schloj, Syn Bozi Jesuf tam horjela a won tu deleka. Wot tuteho dnja njesweri bebi wjazy, na skot felicz, kaz be to prijedy czinik. Pichetoz, widzesche-li Jesuf jeho, blychjesche jeho tez.

IV.

Tak miny so to Martinkej zlyh tydzen w sbozu a spokajnoscezi. Ras, jako je robotu wjeczor i pola hnal, je wjeczor swoniko. Swjatocznye rosnjeke so jwuf wulkeho swona psches dol: „Budze njedzela!“ pomyslili bebi Martinke. „Swonja i wulkim! nasajtra poidu ludzo do zyrkwi! Ale schto to tam w zyrkwi czinja?“

Njebě hicheze zenje w zyrkwi byl. Jako be wjebnjanostowa wumreka, bedzesche wonkach pod durjemi sa prosherjow. Szyschjesche drje, so nutskach hrjachu, spewachu a so knjes duchowny ludzom neschto powjedasche; srosumil pak tam wonkach niczo njeje. — Ras, w synje, chzyjche tez do zyrkwi hicz — w lecze njejmendzische wot huš prjecz! —

„Schto tez chzyl ty to tam czinicz?“ rjekny wjebnjanostowa. „Czitatcz njemozesch; a drastru tez nimasch. Tajkich ludzi njeje wo zyrkwi trjeba!“

„Czehodla tam to ludzo khodza? Keczja to tam i Bohom? Abo bywa jim to tam wo nim powedane a wo Jesufu? Wescze! A ja tam njejmem hicz!“

Dzenš njehasche so to Martinkez wjeczerjecz; podarnu je sam k njemu Bundasch swoju schescherjatu hlowu tulak! Tak be so jemu wutroba srudzila, so by najradicho do hor bezal a hicheze radicho sa swojej maniczku! Sebra so, so by k nej pohladal — i najmjenšcha na pohrjebnišchezu. Nekotry ras be jej hižo denješt kwetku na row, nekotry ras be tam hedzal a bebi pschemyšlowal, hđe to maniczka woteschla a hacz so jej to tam derje dže. Dzenš njedonjeke tam kwetki, ja to je krjepil i horzumi hulsami te, kotrež tam na rowje rosczechu. „Maniczka moja dobra! Njepuschjeza tebje tam pola Boha tez do zyrkwi, dofelz by jena, kotraž bjes domišny, kaz nje tu? — Ach maniczka moja!“

Njedalofo ryjesche dotka row. Tuton wušklyšcha plakazeho hólza. Jeho jesnawšchi dzjesche wostajiwšchi motyki k njemu.

„Schto placzesch, Martinke? Schto czi je?“ so prasha.

Wupowedal je jemu hólcež swoju žakolcz, dotka pak njeje jeho srosumil. Hacž runje kóždu njedzelu do zyrkwi khodzesche a wjele wo Bohu a Synu Bozim blyšchesche, njemnyšlesche bebi tola nihdy na Boha.

„Njeplacz!“ rjekny. Eš je, so by Debje tak hlupeho wostajili, ale to njeje werno, schtož to prajisch! Ty by nasch wječny pastyr

a žadny tajki, kotryž by bjes domišny byl! Mózesch iměrom hicz k hólzam na kubji, nichton tebje tam njeuwczěri!“

„Ale, wujo! Hdyž tola drastru nimam!“

„No, w lecze wšchak tak njemozesch do zyrkwi khodzicz, dyrbišch tola skot pascz! Ale namu da tebi gmejna nowu drastru, potom móžesch tam kóždu njedzelu khodzicz!“

(Pokraczowanje.)

S bliffa a f dalofa.

— W Malešchczach blyweczesche nasch blywěny a pilny pobudžetaczek k. sarač Mikela swoj 25 lětny sastojnški jubilej. W lecze 1898 bu i duchownym wo Lupoji a 1903 i kaplanom wo Kettlicach, wot 1904 sem štutkuje netko jako sarač w Malešchczanski wozhadze. Snajemy jeho wšchitzy tez i nascheho „Wikipionšeho Požola“, kotrehož nam pschi wšchědy wobežezazuch wobstejnosczechy blywěru sczele a tez i tak netotreho drugeho nastawka a dželka, kotrež je jeho pilna ruka nam Šerbam napižala. Za jeho blywěru a rad swolnivu pomoz, kotruž je nasche njedzelske kopjenko pschezo pola knjesa jubilara namakala, so wono dženšja jemu šjawnje a wutrobnje džakuje a strowi jeho, sbožo a Bože žehnowanje pschego na dalšche 25 lět, se šprawnym a blywěnym Pomhaj Bóh Wam, knjes jubilaro!

— Gmejnske wólbny by bórny; neschto wažne to ja maky a mjenšchi štat gmejny. Je škoda ja gmejny a jeje žiwjenje, so to tez pschi tutych wólbach i wulkeho dželka po politiškišah sadach dže. Njech tola wozhebje tuton kócz wolerjo so wodzicz dadža wot drugeho rosmyšlowanja: Gladajeze, kaz czi, kotriž by k wušwolenju njenowani, šteja k wěrje a k nabožinje a woleze nužow a žony, kotriž by i wutrobu a i ruku wěrjazy kchesczijenje a so w swojim czinjenju wodzicz dawaja wot prawa a pratedošje, kotraž pched Bohom placzi a wobsteji, a to wo wšchěch naležnosczach! Tak pomhacze najšepje gmejnje a psches to ludu! Tak blywěze i dobom tez kraleštwu a zyrkwi teho Knjesa, a to tola chzeze, to tola dyrbicze, jeli so scze kchesczijenjo!

— W Kettlicach bu šandženu pónđzelu 29. oktobra swudowjena saračka Domaschyna k pohlednjemu wotpoczinkej pohowanana. Pódlja swojeho mandželšeho, bywšeho Košacziczanskišeho saračja Michala Domaschki, kotryž tam hižo 1897 pošledni wotpoczink namaka. Sej be Bóh Knjes dolhi wjeczor žiwjenja spožczi. W lecze 1892 dzjesche je swojim mandželškim, kotryž be 43 lět w Košacziczach swoje sastojnštwu šastawal, na wotpoczink, 31 lět tuton wužiwasche. Schtwórtk, 25. oktobra wotwoła ju Bóh Knjes w Barškim šarškim domje i tuteje cžapnosce, jej hnadnje špožcziwšchi wyšole 89 lět a dwaj měžkazaj šerškeho dróhowanja. A rowej ju pschewodzachu i pschiruwšnymi tez pschede wšchem štatny Košacziczanskišewe wozhadu, w kotrež je wona tak dolhe lěta blywěru i mandželškim pobuštutkowala.

Wistowanje: M. w Š. ja 24. po Tr.

Biblija — cžap — cžlowjel.

46. tydzen, wot 11. hacž do 17. novembra.

11. Schtyriadwazeta njedzela po Šwiatej Trojizy: Šap. št. 28, 16—31 — št. 443 — Jan 4, 1—33.
12. pónđzela: Pšchišt. 14, 19—35 — št. 618 — Jan. 4, 34—54.
13. wutora: Pšchišt. 15, 1—19 — št. 728 — Jan 5, 1—24.
14. šrjeda: Pšchišt. 15, 20—33 — št. 729 — Jan. 5, 24—47.
15. šchtwórtk: Pšchišt. 16, 1—16 — št. 17 — Jan. 6, 1—15.
16. pjatl: Pšchišt. 16, 17—33 — št. 734 — Jan 6, 16—24.
17. šobota: Pšchišt. 17 — št. 735 — Jan 6, 25—40.

Samolwity redaktor: sarač Wyr g a cž w Košacziczach.
Cžischez Šmolerjez knhiczišchczěrnje a knhawnje,
šap. družštwu i wobmj. rušowanjom w Budyšchinje.